

ЧОТИРИ РОКИ, що прожиті недаремно

Сьогодні в Москві
розпочинає свою роботу
XVI з'їзд ВЛКСМ

Мал. В. ОСТАПЕНКА.

Слухай, юний ровеснику! Кремлівські куранти б'ють десять разів. Ця мить — наше з тобою свято. В цей час у Москві розпочинає свою роботу черговий XVI з'їзд ВЛКСМ. З усіх кутків нашої неосянної країни з'їхались до столиці представники комсомолу, кращі з кращих. Від твого імені вони даватимуть оцінку роботі всього комсомолу за звітні чотири роки.

А зроблено за цей час немало. Школи політичного виховання пройшли в ВЛКСМ мільйони юнаків і дівчат. Вони беруть активну участь у вирішенні народногосподарських завдань. Полум'яними рядками увійдуть в історію комсомолу трудові звершення і подвиги молоді, присвячені 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна, чия ім'я носить наша Комуністична Спілка.

Сто тисяч загиб комсомольців

мольців орденосної Кіровоградщини з честю зустріли Ленінський ювілей. І в цьому є твоя заслуга, ровеснику. Це ти, стоячи біля верстата або пульту управління, керуючи трактором або працюючи на тваринницькій фермі, думав про те, щоб зробити сьогодні більше, ніж вчора, а завтра більше, ніж сьогодні. Це ти брав участь у Всесоюзному Ленінському запліку і успішно склав його. Ти вивчав праці В. І. Леніна, щоб керуватись у житті правильним дороговказом. Ти брав участь у соціалістичному змаганні, яке вождем завжди однією із умов перемоги нового соціального укладу.

Нещодавно в нашій газеті були названі комсомольсько-молодіжні колективи, які домоглися найвищих показників у праці, визнані переможцями ювілейного змагання. Можливо, у цьому списку немає твого колективу, але ж ти зробив усе, щоб п'ятірчку виконати достроково. Цим ти на один крок наблизив

свій колектив до трудової перемоги. Ти береш активну участь у житті комсомольської організації, в громадсько-корисній роботі. Це ти і твої товариші працювали на заощадженні сировини, щоб збільшити фонд п'ятірочки.

І якщо на з'їзді комсомолу говоритимуть про трудові справи молоді, будь певен: це говорять і про твої діла.

А якщо перед молодим поколінням ставитимуться нові завдання, знай: це і твої особисті завдання.

Кілька днів тому ти читав у газетах Звернення ЦК КПРС до трудящих і Звернення ЦК ВЛКСМ до всіх молодих виборців. Мабуть, ти добре запам'ятовував слова про батьківське піклування партії про нашу молоддь, про те, як наша держава турбується, щоб юне покоління могло творчо працювати, сміливо штурмувати висоти науки, щоб воно зростало ідейно загартованим, всебічно розвиненим. Немає сумніву, що у

відповідь на це, ти віддаси свій голос за кандидатів народу, працюючи своєю примножувати мільярд Радянської Батьківщини.

Пам'ятай: виконати і перевиконати поручення це ще не все. Потрібно виховувати в собі розумного, ошатливого господаря державних багатств, добиватись високої продуктивності і якості при скороченні трудових затрат і економії матеріалів і сировини.

Ким би ти не був — членом комітету комсомолу, «прожестористом», або рядовим комсомольцем, ти повинен розуміти, що від тебе, від твоєї політичної активності, ідейної зрілості, зацікавленості залежить стан внутрішньої роботи. Отже, ти повинен завжди і в усье вникати, добиватись, щоб життя в комсомольській організації було справжньому випробуванню.

Нехай твоє натхнення, народжене багаторічним поривом гідно зустріти Ленінський ювілей, сприяє твоєму трудовому успіху сьогодні, в день відкриття XVI з'їзду ВЛКСМ, завтра, завжди.

ГРАФІТ КОМУНІСТА ВОЛОДИМИРА ЛУКАНОВЕЦЬКОГО

В ці дні у цехах Завалівського графіткомбінату серед комсомольців та молодих виробничників панує особливий трудовий піднесення. Молодь трудовими здобутками прагне ознаменувати XVI з'їзд ВЛКСМ.

Несучи передз'їздовську вахту, комсомольці комбінату щодня перекривають завдання, виконують надпланову продукцію. Найбільше її на рахунок колективу зміни, яку очолює молодий комуніст Володимир Лукановецький. Ця зміна з початку року жодного разу не поступалась першістю у змаганні. На рахунок переможців змагання 600 тонн надпланового графіту, виробленого в цьому році. До дня відкриття з'їзду зміна Володимира Лукановецького видасть 100 тонн графіту понад травневе завдання.

Зараз на збагачувальній фабриці комбінату гаряча пора. Щойно закінчено монтаж нової технологічної лінії. Тут випускатимуть графіт нової для комбінату марки — малозольний.

В. ГОЛУБ,
секретар комітету
ЛКСМУ Завалівського графіткомбінату.

Гр. па делегатів на XVI з'їзд ВЛКСМ від Кіровоградської області перед від'їздом до Москви.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Рік видання XI

№ 61 (1229).

ВІВТОРОК

26 ТРАВНЯ

1970 р.

Ціна 1 коп.

— 1. —

— Н У. «Голуба дивізія», вперед!

— Єсть, вперед!

Загули донісши, з кабіни приватно майнула рука. І ось вже степовим шляхом знялась курва.

«Дивізія» — це два «Т-40», не зовсім нових, не зовсім старих, саме для роботи. Особливий склад — дві дівчини з хлопцями заїсками і жовтими очима. А чому «голуба»? Можливо тому, що машини пофарбовано в голубий колір, а можливо... Коли в бригаді всього дві дівчини, то їхні очі чомусь обов'язково здаються голубими. Ніби вошішки край поля.

Микола Аніфатович, бригадир, посміхнувся їм услід. Молодці, дівчата, а не злякались труднощів, освоїли техніку, працюють не гірше інших механізаторів, а іноді й краще.

І ще була одна причина для посмішки. Просто з самого ранку робота в бригаді йде добре. Сьогодні знав, що на базі «Сільгосптехніки» в саме ті розпильовачі, яких бракує тракторам. На душі хороше, то чому ж не посміхнутись?

Що ж стосується дівчат, то Микола Аніфатович вже звик до них, не перший рік в бригаді. І протиставляти їх хлопцям перестав давно. Хіба що жартома називав «Голубою дивізією».

— 2. —

Повертаючись з поля, помітила Люба, що цим таки ж шляхом, яким вона везе зелену масу від Федорівки до коріньків, їй назустріч рухалась ще один «Т-40».

— Хто б це міг бути? Чи не Оля?.. Можливо, Галину вітер заніс. Оце б здорово!..

Трактори, порівнявшись, зупинились поруч. Звичайно, обнялись дівчата і почалась коротка збуджена розмова, в якій важко побачити логічний зв'язок між запитаннями і відповідями, з якої все зрозуміло і обов'язково про щось важливе забуто, в якій сказано все і майже нічого...

— То, кажеш, все добре?

— Атож, і в тебе теж?

Не хотілось би отак зразу й розлучатись. Проте, робота.

— Корівки їсти хочуть...

Після такої зустрічі в кому не захвилюється минуле. Тож і не дивно, що останні кілометри до ферми Люба витала в спогадах.

З Галиною Зеленською їх об'єднує давня дружба, хоч і працюють вони в різних артілях. Разом їхали до Бобринця, разом починали працювати в одній бригаді. Згодом Галия переїхала в сусідній колгосп, ближче до батьків. Та зв'язку дівчата не поривають, час від часу зустрічаються.

А починалось все зною шістдесят четвертого. Люба тоді вже працювала завізником цілорічного закінчення восьмилітньої. Приїхав на збори секретар райкому комсомолу, розповів, що Бобринцевське СПТУ оголосило набір на навчання дівчат, що справа ця важлива і бажаною можуть безперечно зараз подати заяви.

— «Дим-димок од машини...» — гуляв хтось із заду.

— А чому б і ні? — відповіла дівочий голос. І пішла розмова. Довга і суперечлива. А згодом — сім дівчат з колгоспу імені 40-річчя Жовтня прощались з батьками. Навчатись було цікаво, хоч і нелегко. Особливо любила водіння.

— Як, Ганно Тихонівно? — розпитувала Люба майстра після чергового заїзду.

— Непогано, Давиденко. На ставини наїжджати не буде.

З водіння були одні п'ятірки.

Де вони зараз, дівчата, з якими прийшла в бригаду? Поїхала з села Ніна Голік. Поступово залишили бригаду Галия Ткаченко, Дуся Бобрин, Люба Мамренко. А потім розпрощалась і з Галею. Правда, ця не злякалась труднощів. Просто переїхала ближче до батьків. Що ж, су-

сідами будемо, Галию. Бачитимемось!

...Був такий випадок. Вийшла в поле, де працював сільський комбайн. «Хоч би добре під'їхати», — хвилювалась. Та все обійшлося гаразд. Заповнила причеп, рушила до шляху. І тільки-но встигла подумати, що, мовляв, недарма вчилася в училищі, змію дещо, як щось в моторі заторохтіло, стукнуло, і трактор став. «От тобі й маеш...» — картала себе. На цю нагоду трапився інженер артілі Микола Григорович Кривенко. Не гаючиш, оглянув машину. Люба ніяково стояла

сідками будемо, Галию. Бачитимемось!

— Постачальник винен, — коротко сказав інженер. — Відішлемо деталі на завод. А ти вже й руки опустила! — продовжував далі, глянувши на дівчину.

— Чого доброго, роботу кинеш.

— Не за адресою, Микола Григоровичу. Не для того навчалась. А чого не знаю, навчусь.

Ні, вона не кинула трактора, хоч їй було нелегше, ніж подругам. Навіть тоді, коли залишалась одна в бригаді. А скільки радощів було, коли в бригаду прийшла Оля Ткаченко. По-секрету кажучи, не без Любиної допомоги. Згодом хлопці з бригади назвали два голубі тракто-

осторонь, чекаючи докорів.

— Постачальник винен, — коротко сказав інженер. — Відішлемо деталі на завод. А ти вже й руки опустила! — продовжував далі, глянувши на дівчину.

— Чого доброго, роботу кинеш.

— Не за адресою, Микола Григоровичу. Не для того навчалась. А чого не знаю, навчусь.

Ні, вона не кинула трактора, хоч їй було нелегше, ніж подругам. Навіть тоді, коли залишалась одна в бригаді. А скільки радощів було, коли в бригаду прийшла Оля Ткаченко. По-секрету кажучи, не без Любиної допомоги. Згодом хлопці з бригади назвали два голубі тракто-

осторонь, чекаючи докорів.

— Постачальник винен, — коротко сказав інженер. — Відішлемо деталі на завод. А ти вже й руки опустила! — продовжував далі, глянувши на дівчину.

— Чого доброго, роботу кинеш.

— Не за адресою, Микола Григоровичу. Не для того навчалась. А чого не знаю, навчусь.

ри «Голубою дивізією». Шість років — шість верст трудового шляху.

Різні роботи доводилось виконувати Любі Давиденко за ці роки. Возила корми на ферму і гній на поле. Працювала біля сільського комбайна і транспортувала буряки з плантації аж до Користівки. Минулого року влітку трудилась біля молодіжного агрегату (комбайнер — Віктор Ткаченко, помічник — Микола Давиденко), відвозила подрібнену соломку від їхнього комбайна. Хлопці тоді скопили 235 гектарів, підбрали валки на 143 гектарах і намолотили 4352 центнери хліба. Як кращий молодіжний екіпаж були нагороджені пам'ятним вимпелом райкому комсомолу. Того ж таки минулого року комсомольсько-молодіжна група тракторної бригади, де Люба була групкомсоргом, також нагороджена вимпелом РК ЛКСМУ. Люба вже була комуністом.

— 3. —

Хороше стояти на містку над річкою. Гарний він, дивний якийсь. Десь вона бачила подібний. Здається, на вкладах «Огонька». Тільки там дощ, а тут повний-повний місяць.

Хороше на містку. Гойдається — і починає тебе розколювати над сріблястим саявом, що розлилось по воді.

Сьогодні в Люби щастливий день. Вона закінчила середню школу. Аттестат зрілості вручили в бригаді, в будинку механізатора. Поздоровлення, побажання.

Микола Аніфатович щось закинув відносно навчання:

— Кінчиш інститут, мене заміниш.

Парторг артілі Григорій Пантелейович Костенко теж поцікавився, як думав, далі з навчанням.

— Як ти думаєш, навчатись мені далі, чи ні?

— Твоя справа, — відповідає юнацький голос. А згодом: — Хіба ти заспокоїшся на цьому! Непосида...

Б. КУМАНСЬКИЙ,
власкор «Молодого комунара».

с. Новий Стародуб,
Пітерпільського району.

КРОКАМИ РОСТУ

14 травня
вибори
до Верховної Ради
СРСР

В області розгорнулася широка передвиборна кампанія. Окружні виборчі комісії зареєстрували кандидатів у депутати. У більшості населених пунктів відбулися зустрічі виборців з народними образами. Наш кореспондент звернувся до завідувачого організаційно-інструкторським відділом обласного комітету Миколи Прокоповича ГОЛУБОВСЬКОГО з проханням розповісти читачам «Молодого комунару» про те, як проходить в області підготовка до виборів та про ті зміни, що сталися за чотири роки, тобто з часу минулих виборів до Верховної Ради СРСР.

КОРЕСПОНДЕНТ. Микола Прокоповичу, будь ласка, кілька слів про підготовку до виборів.

М. П. ГОЛУБОВСЬКИЙ. Я буду говорити мовою цифр, бо вона ніколи буває найкрасномовнішою. Отже, робота серед виборців зайняла понад 27 тисяч агітаторів. До послуг виборців — 1422 агітпункти, де відвідувачі можуть познакомиться з життєвим шляхом кандидата у депутати, прослухати лекцію чи бесіду, подивитися нову періодику, зустрітись з цікавими людьми. В області працює також 821 виборча дільниця.

КОРЕСПОНДЕНТ. Як а участь молоді у наступних виборах до Верховної Ради СРСР?

М. П. ГОЛУБОВСЬКИЙ. Перш за все — треба відзначити, що цього року вперше проголосують за кандидатів блоку комуністів і безпартійних близько 11 тисяч юнаків і дівчат. До складу виборчих дільниць комісії входять 2447 молодих людей до 30 років, комсомольців — 1711 або 24,8 процента від загальної кількості членів дільничних виборчих комісій. Така кількість молоді залучається до передвиборної роботи в нашій області вперше. Цифра ця найвища по республіці. Як бачите, молоді користуються у нас неабияким довір'ям.

КОРЕСПОНДЕНТ. Як зміни сталися за чотири роки в галу-

зі промисловості і сільського господарства?

М. П. ГОЛУБОВСЬКИЙ. Ці зміни, як кажуть, видно неозброєним оком. Досить сказати, що за чотири роки обсяг промислової продукції в області зріс на 83 проценти. За цей же час реалізовано понад п'ять мільйонів карбованців промислової продукції, понад 80 процентів всіх промислових підприємств працює по новій системі планування і економічного стимулювання. З часу минулих виборів державі здало зерна на 6,2 процента більше, ніж передбачалося планом, в тому числі пшениці — на 28,2 проценти.

КОРЕСПОНДЕНТ. Будь ласка, кілька слів про соціально-культурні зміни.

М. П. ГОЛУБОВСЬКИЙ. П'ятиденка настільки міцно увійшла у свідомість і побут наших громадян, що, здається, вона існувала завжди, але ж на п'ятиденну робочу неділю ми перейшли якраз в період між останніми і нинішніми виборами до Верховної Ради СРСР. Переваги її очевидні. Але варто сказати, що в області в зв'язку з п'ятиденкою перебудовано роботу транспорту, системи громадського харчування, соціально-культурних закладів, служби побуту, торгівлі. Лише за два останні роки в області збудовано 300 соціально-культурних закладів. Це — школи, будинки культури, медичні установи, близько сотні дошкільних дитячих закладів.

В праці, творчості —

ТАМАРА ХОМЕНКО — секретар комсомольської організації будівельного управління № 1. Весела і енергійна дівчина. Словом, справжній вожак будівельників.

А скільки було турбот м'якому комсомолу з комсомольською організацією цього управління! Будівельні об'єкти розкидані по всьому місту, є навіть під Онуфріївкою, Кременчуком. Як працювати з молоддю? До цього ніхто з секретарів не міг справитись з цією роботою. А тут дівчину обрали, молоденьку, тільки школу закінчила, підосібницею працює. Проте чомусь усі були переконані, що вона виправдає довіру.

Минуло з того часу близько чотирьох років.

Головне, чого зуміла домогтись Тамара — розтопила оту кригу байдужості і безініціативності, які панували тут. Та й допомога у неї хороша. Комітет підбрався бо-жовий. Ось хоч би Наташа Осяженко, відповідає за роботу політсектора. Знайшла спільну мову з комсомольським гуртком, з вихователями. Разом поміркували і вирішили, крім гуртка політосвіти, організувати щотижневі лекційні читання.

Та й Вали Шаповал, Марія Лозинська теж уміють працювати.

До речі, про Марію. Тамара зараз тільки згадує, скільки несприємностей довелося перетерпіти через цю дівчину. Прийшла вона в управління зразу після училища. Море їй по коліна. Прогул за прогулом. Дисципліни ніякої. Довелося комсоргу поговорити з нею не раз і не два. Старалася робити це віч-на-віч. Бачила, що такий метод має вплив. І переконана Марію, що треба жити інакше. Тепер Марія — крашів штукатур управління, її прийняли в комсомол, обрали до складу комітету комсомолу.

Хорошими колективними вихователями стали комсомольсько-молодіжні бригади. Зараз в управлінні їх поки що дві, але вплив на молоді вони мають великий. Штукатурів очолює комуніст Оля Олещенко, а малярів — Ганна Чорномор. Змагання у них справжні. Якось Оля захворіла, Тамара Хоменко пішла в бригаду за бригадиром.

Вистрива підносила і несла по неспокійній річці комсомольських справ цю веселу двадцятидворічну дівчину. Встигала вже всюди: проводила комсомольські збори, готувала до з'їзду Ленінського заліку, організовувала змагання, цехові вечори, лекції. Та кіба перерахує всі турботи комсомольського секретаря.

А ввечері Тамара посідає до технікуму. Вона в цьому році його закінчує. Важко доводиться. Але час знаходить і... для віршів.

В кімнаті збираються любителі поезії, приходять і свої поети. Читають вірші улюблених авторів, тихо ллється народна пісня. І тоді товариші бачать свого комсорга з гітарою. Вона їм подобається завжди: і коли виносить, і коли з'являється. І коли діловита, і коли ось така, весела. Бо знають: живе Тамара їхнім життям і прагненням.

Н. КЛЮВАН.

М. СВІТЛОДОВСЬКИЙ.

ПРЕМІЇ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Відзначаючи видатні заслуги перед Ленінським комсомолом, величезний вклад у справу комуністичного виховання радянської молоді, Бюро ЦК ВЛКСМ ухвалило присудити премію Ленінського комсомолу помертвості письменнику Олександрові Олександровичу Фадєєву за роман «Молода гвардія».

Бюро ЦК ВЛКСМ присудило дванадцять премій Ленінського комсомолу в галузі літератури, мистецтва і архітектури за 1969—1970 роки з врученням Диплому і медалі лауреата артистам, письменникам, поетам, кінорежисерам, художникам, скульпторам, журналістам, а також Державному Красноярському ансамблю танцю народів Сибіру.

Бюро ЦК ВЛКСМ прийняло рішення про присудження групі молодих учених і інженерів премій Ленінського комсомолу в галузі науки і техніки.

Премії Ленінського комсомолу присуджені також за участь в науково-технічному прогресі великій групі інженерів-конструкторів, техніків, робітників підприємств, шахт, колгоспів, радгоспів, будов.

(ТАРС).

Зустріч у ЦК ЛКСМУ

Готуючись гідно відзначити 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна, комсомольські організації вищих учбових закладів Львова, Харкова, Києва, Дніпропетровська виступили ініціаторами проведення Ленінського огляду студентських груп. ЦК ЛКСМУ разом з Міністерством вищої і середньої спеціальної освіти УРСР схвалили це починання.

Ленінський огляд студентських груп став для молоді серйозним екзаменом на громадянську зрілість, звітом перед партією і народом про досягнуті успіхи.

Добре попрацювали студентські проектно-конструкторські бюро. Вони виконали для народного господарства робіт на суму близько двох мільйонів карбованців, 60 тисяч юнаків і дівчат взяли участь у Всесоюзному конкурсі студентських наукових робіт з проблем суспільних наук, історії ВЛКСМ, міжнародного молодіжного руху.

В справжню школу політичного і трудового гарту, школу господарювання перетворилися студентські будівельні загони, які споруджували важливі об'єкти на Україні, в Казахстані, Красноярському краї, Тюменській області, на Далекому Сході. За чотири роки студентами республіки освоєно понад 240 мільйонів карбованців капіталовкладень.

Про це йшлося 22 травня, на зустрічі у ЦК ЛКСМУ з комсоргами кращих студентських груп — переможцями Ленінського огляду.

На зустрічі виступили секретар ЦК ЛКСМУ Г. І. Ревенко, міністр вищої і середньої спеціальної освіти УРСР Ю. М. Даденков, заступник міністра сільського господарства УРСР Н. М. Козирев, комсорги студентських груп.

Переможцям Ленінського огляду були вручені Почесні грамоти ЦК ЛКСМУ.

Учасники зустрічі відвідали Київський філіал Центрального музею В. І. Леніна, ознайомилися з визначними місцями столиці України, зустрілися з лауреатами республіканської комсомольської премії імені Миколи Островського.

(РАТАУ).

Женя любила вслухатися в симфонію поля.

Це для стороннього воно спокійне і мовчазне. А для Жені, що виросла в степовому просторі, воно дає стиглий колосом, сповом жайворонка, виспівує на вітрі травинкою. А скільки радості і впевненого спокою впливає воно в душу духом яким різноманітним, як відчуваєш тут рідну землю, органічну зацікавленість з нею!

Коли закінчувала восьмирічку, скільки думок народжувалося різних. Та воно й не дивно: велика наша країна, багато професій їй потрібно.

Піду я, дівчата, в училище механізації, — сказала згодом подружкам.

— Тобі добре, ти он як трактора водиш, — заздрили дівчата.

У Бобринецьке сільське профтехучилище Женя Соколова прийшла майже готовим фахівцем, а заслуга в цьому її старшої сестри — трактористки Валі. Було:

• ДЕЛЕГАТ КОМСОМЛЬСЬКОГО З'ЇЗДУ

Молодша сестра

— Приходь, сестричко, в поле, — запрошує.

— А дозволиш покрувати машинкою?

Вже і обід наготує старшій сестрі найкращий, аби лиш дозволила пройти борозну, відчутти, як слухається дівочих рук потужний агрегат.

Прийшла черга і молодшій сестрі сісти за кермо. Хлопці з тракторної бригади Миколи Лапівського зустріли нову трактористку приязно, але вичікували: покажи, мовляв, себе в роботі, тоді й станеш нашою сестрою.

Женя впевнено сіла на свій «ДТ-20». Механізатори Ана-

бою хмару куряви, а потім, зробивши коло, зупинилися біля тракторного стану, полегшено потяглися за цигарками. Їх сім'я поновилася ще одним рівноправним членом.

Два роки працює Женя Соколова в колгоспі імені Щорса. І бригадир Микола Лапівський вже знає, що і в саду на дисківанні, і на обробітку посівів, і на збиранні гороху, і на сінокосі комсомолка Соколова показує високий механізаторський клас. Тому без сумніву посилає Женю туди, де потрібний сумлінний працівник, вправний тракторист.

Після роботи, частуючи дочок ввечерю, мати — Ніна

Авксентієвна дослухається до їх розмови. А вони все про вузли та дталі, мінеральні добрива та хімікати.

— Чи вже й світ вам закрили оті трактори та машини, — незлобно вигукнуло мати. — Хоч би про хлопців чи що, Женю.

Сестри лукаво переглядаються, збираючись до клубу: мовляв, буде час, мати, і про хлопців пошепечуть.

А нещодавно, спостерегаючи за дочкою, що переглядала нові сукні, Ніна Авксентієвна затурбувалася: чи не замін збиратися молодша, неважко то і матері сказати не треба.

— Ні, мати, делегатом на Всесоюзний комсомольський з'їзд обрали друзі, — заспокоїла мати. — В Москву поїду.

Мати розчулено пригорнула Женю: бач, яка шана людська дочці вийшла.

І почала збирати в дорогу.

В. ШАРІЙ.

с. Паліївка, Малицького району.

На фото: Женя СОКОЛОВА.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ТІЛЬКИ ПОПЕРЕДУ

В колективі Олександрійського рудоремонтного заводу слюсарна дільниця інструментального цеху користується заслуженою пошаною. Тут працює в основному молоді. Перед серед інструментальників ведуть секретар комсомольської організації дільниці Іван Василь, слюсарі Павло Чорний та Петро Гарасюта. Не набагато від них відстають Віктор Сідяк, Юрій Івлев, Володимир Третяков, Олександр Шаталов.

Працюючи над виготовленням інструментів та шаблонів, а також на ремонті пневмомолотів та шліфувальних машин, інструментальники щодня виконують свої змінні завдання на 120—140 процентів. Свої трудові успіхи вони присвячують з'їздові Ленінського комсомолу.

А. ТАРАСОВ, секретар комітету комсомолу Олександрійського рудоремонтного заводу.

Молоді комуністи — електрики гранітного кар'єру Дмитро Заєць, Анатолій Алексеев.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

КОМСОМОЛЬСЬКИЙ АВТОРИТЕТ

«МК» на «Червоній зірці»

ПО ОДНОМУ піднімаються на сцену робітники. Схвилювані і збуджені. Бурхливі оплески влітають у вітальні звуки оркестру. Кращих робітників «Червоної зірки» нагороджують ювілейними медалями «За доблесну працю». Чується імена: — Іван Олександрович Шниш. — Людмила Василівна Чернега. Імена цих ударників праці добре знайомі трудівникам нашої області. — Катерина Николівна Бондаренко.

На сцену виходить невисока па зріст, струнка, в чомусь схожа на топольку, юнка. Може, вперше за двадцятирічне життя називають її «побатькові». Перший секретар міськкому партії І. П. Валявський вручає їй медаль, тисне руку.

— Спасибі, — тільки й сказала дівчина. І не могла відірвати очей від першої в житті нагороди.

Невеселим був день повернення додому. Катя здала всі екзамени до Черкаського педагогічного інституту. Жодної трішки не було в екзаменаційній картотці. І все ж не пройшла за конкурсом: не вистачило стажу роботи. І Катя подала заяву до Уманського професійно-технічного училища № 1.

Зелені шати лісу пливають за вікнами автобуса. Ось і рідні Старі Баби. Знайома стежка до рідної оселі. Мати. Розповіла їй усе. А та:

— Не одупу!

Батько прийшов від трактора в обідню перерву. Він став на бік дочки. Це й вирішило усе.

Швидко проминули місяці навчання, і ось — Катя з посвідченням токаря вже їде на завод «Червона зірка».

За вікном автобуса співає осінь, пропливають підстрижені ниви.

«Бригада Лідії Черезової» — ініціатор змагання за право називатись колективом імені 50-річчя Жовтня. Які вони, хлопці і дівчата комсомольсько-молодіжної з другого механоскладального цеху? Катя витягає з чемоданчика вчеперо складений «Молодий комунар». Читає матеріал про бригаду, не підозрюючи, що вона незабаром стане її другою сім'єю.

«Дорогі мої! Чудово прийняли мене в бригаді. Думала спочатку, що будуть цурати»

ся дівчини з села. Ні, чудові вони, токарі. Дружні. Зі мною тут всі рівні. Тут зрозуміла, що таке колектив, що таке довіра.

Уже через декілька днів виконувала норму, а зараз іноді, навіть обганяю своїх товаришів. Здружилася з однією дівчиною з бригади — Аллою Кударенко. Бригадники обрали мене своїм групкомсоргом. Готуюсь до вступу в Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування.

ЧЛЕН ЦК

У гуртожитку нашому теж дуже добре. Ми з Аллою в одній кімнаті. Влаштуємо диспути, зустрічі з видатними людьми, поетами, артистами. Не турбуйтеся за мене. Ваша Катя.

Одного березневого дня бригада Черезової після зміни збиралась біля вокзалу. Зустрічали делегацію, яка поверталась з Києва з XXI з'їзду комсомолу України. В делегації була їхня Катя Бондаренко.

У руках дівчат полум'яніли коїти. На обличчях — посмішки. На устах — жарти.

Після плавного зупинився біля платформи. Навколо юрмились люди. Але в цьому великому потокові комсомольців швидко влізли постать своєї Катеринки. Ось і вона, збуджена і по-весняному радісна.

— Валю, Аллочко! Як ви тут?

— Катю, а ти як?

— Ой, дівчата! Вражень — море. Обирали мене в Центральний Комітет ЛКСМУ.

— А ми знову в змаганні на першому місці... Вони йшли, весело розмовляючи про свої справи. І в ті радісні хвилини, і в наступні свята, і в стрімкому плинні трудових буднів у них одна спільна турбота: достроково виконати п'ятирічку. І це буде. Бригада Черезової завжди попереду.

Є. ПАНОВ.

м. Кіровоград.

Завжди людно у Таужненській сільській бібліотеці. І наймолодшим читачам тут цікаво. Для них організовано куточок юного читача. А нещодавно працівники бібліотеки організували заочний захід — «Захист читачького формуляра».

На фото: учениця четвертого класу Таужненської середньої школи Гайворонського району Людмила Чигарова захищає свій читачький формуляр.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

Стенд комсомольської слави біля скверу Ленінського комсомолу в м. Кіровограді.

Фото В. КОВПАКА.

У ЛИСТІ двічі Героя Соціалістичної Праці О. В. Гіталова «Співна використання наявних резервів» є така фраза: «Потрібно, щоб кожен механізатор став спеціалістом широкого профілю, володів би кількома професіями». Вони добре запам'ятались мені тому, що це в повній мірі стосується і шахтарів.

РЕЗЕРВ— ОВОЛОДІННЯ СУМІЖНОЮ ПРОФЕСІЄЮ

Важко зараз назвати когось з старих шахтарів, хто володів би лише однією професією. Напевне, такого на нашій шахті ви не знайдете. Тому навчатись суміжним професіям в нас доводиться в основному молоді.

Два фактори викликають задоволення з приводу навчання молоді. Це, по-перше, хороша організація навчання, по-друге, — щире бажання молоді навчатись. Підготовка спеціалістів ведеться при учбово-курсовому комбінаті безпосередньо на шахті. Викладачами працюють наші ж такі інженери — В. Борушек, О. Полішук, Ю. Завдський та інші. Готуються тут кріпильники-прохідники, слюсарі, постачальники, електрослюсарі, машиністи шахтних машин, служба очного механізованого комплексу. От і зараз двадцять чоловік відвідують курси машиністів електровозів.

Велику допомогу молоді надають старші товариші, досвідчені шахтарі. Оті «секретні виробництва», які добуваються не з книжок, а досвідом передаються молодим шахтарям безпосередньо в завої. Багато допомогли молодим бригадир комплексної бригади М. Мірошніченко, гірник очисного забоя А. Черствий, гірник І. Дробот та інші. Не один молодий шахтар звертався за досвідом і до мене. Ось і зараз ми працюємо поруч з колишнім моїм учнем кріпильником Олексієм Квіткою. Слід сказати, що нелегко вже мені з ним змагатись. Та й знання у хлопця високі — навчається в індустріальному технікумі.

Адміністрація, партійна організація шахти докладають всіх зусиль, щоб кожен шахтар володів кількома професіями. Саме тому в свій час, коли стало питання обслуговування видобувного комплексу «Тула», спеціального комплексу для буровугільних басейнів, особливих труднощів не виникло. Питанням оволодіння шахтарями суміжними і спеціальними надає великої уваги і комітет комсомолу шахти, очолюваний Олександром Лисогором. Вони виносять на комсомольські збори, одним з пунктів Ленінського залуку був пункт оволодіння суміжною професією. Зараз багато комсомольців шахти володіють двома, трьома професіями.

Серед них — Анатолій Петров, прохідник-кріпильник і який закінчив курси по обслузі вугледобувного комплексу і нині працює комбайнером вугільного комбайна, Сергій Орловський, електрослюсар, що також закінчив курси по обслузі комплексу. Віктор Галайда, що має права прохідника-кріпильника, електрослюсаря, права по експлуатації вугледобувного комплексу та багато інших.

І. ПОПОВ, кріпильник гірничих виробок шахти 2-3 комбінату «Олександрівський», кавалер ордена Леніна.

П'ЯТИРІЧКА РУКАМИ МОЛОДИХ

ДО ЗОРІ ВЕЧОРОВОЇ

Тихо скрипнула хвіртка. Висока чоловіча постать замаячила в ранкових сутінках. Згодом неї приєдналась інша.

— Здрастуй, Петро!

— Привіт!

— Усе туди ж, до корів? Не набридло ще? Йшов би з нами у місто, роботи вистачає, та й заробітки підходящі.

— А я кращої роботи не хочу.

Згодом постаті розділились. Одна — звернула до автобусної зупинки, а друга — попрямувала до колгоспних ферм.

І починається щоденна робота: дають коровам корми, потім — передзвін дійниць, пружні цівки молока туго вливаються в денця. І пахне парним молоком. Запах цей знайомий йому з дитинства. Любима бра-

ти з материних рук теплу чашку з шумовинням білої піни.

Закінчивши семірічку, пішов Петро в рідну артілю «Іскра». Просто потрібен був пастух для колгоспної череди. І він погодився. В роботі знайшов друзів, нових учителів. Під час обідньої перерви довго простояв біля доярок, які доїли корів. Милувався спритними руками. Особливо любив Петро поїти молоком телят.

Завідувач фермою Пилип Олександрович Свідовий, помітив захоплення Петра. Тоді й сказав хлопцеві: — Приймай групу телят, Петре. Я вірю, що ти виростиш хороших корів.

На фермі стрічав світання. Приходив першим і залишав своїх улюбленців останнім.

— Ростуть, як з води, — жартувала зоотехнік Валентина Павлівна, — ти, мабуть, до них примову знаєш?

Уже Петрових телят називали «те-те-теми». Вирішив: «Буду доярком». Спочатку якось з незвички було важко, пішли пальці. Та це минуло.

На робочому місці Петра Бондарчука майорить червоний вимпел передовика. На дошці показників надой молока зазначено, що в комсомольсько-молодіжному колективі Петро щодоби надає найбільше молока. І це не тимчасовий успіх. В минулому році Петро вийшов першим, надавши від кожної корови близько 3000 кілограмів молока. Нині Петро зобов'язався надати 4000 кілограмів молока.

— От механізації б нам більше, — говорить якось хтось з доярок. — Щоб зовсім розпрощатись з корзиною і вилами...

— І механічне доїння коли б... Лежить же апаратура даремно, — додає Петро.

Худорлявий, з першого погляду непримітний молодий дояр, а в очах — смішинки. Жартівник, дотепник. Поважають Петра Бондарчука за те, що справжня він людина.

Я не запитував Петра, які в нього мрії на майбутнє. Робота, яку обрав він, для нього — найголовніше.

Живе в селі дояр комсомольсько-молодіжного колективу, комсомолець, що нині готується стати в ряди КПРС. Тут вперше провів пальцем по сторінках «Букваря», тут руки його зазнали наснаги в праці. Тут хлопець стрічає світання, вечорові зорі.

Іван МАЛИЧЕНКО. Колгосп «Іскра», Гайворонського району.

НЕВЕЛИЧКЕ село Вербо-ве Голованівського району влітку все ховається в розкішній зелені. Кучеряві вишні, розлогі яблуні й сливи, великі, кристалі груші. Над усім цим зеленим царством де-не-де стоять стрімкі тополі, що здалеку нагадують сочинські піраміди. І кияри, з густої зелені вириваються чепурні хати з антенами на дахах.

По селу ходять стрункий чоловік з смуглявим обличчям, вузьким прорізом карих очей і все розповідає, все показує своїй дружині і хлопчиків.

Ось у цій клуні фашисти нас тримали... А ось та яма, яку я сам для себе копав... А на цьому горіди місце підібраві люди.

Хто ж він, цей чоловік, яка доля його сюди закинула?

— 1. —

Це було в 1941-у. Стрілецький підрозділ, стримує шалений натиск гітлерівців, що намагалися захопити важливий шлях на Умань, потрапив у вороже оточення. Кілька днів незвичайні загін червоних бійців коломатинців і площин ворога, намагалися вийти з оточення.

Майже всі воїни були поранені, контужені. Три доби без їжі, без відпочинку. Голодні, змучені, обірвані. Та з усім солдат може миритися, усе він може інтерпретувати.

Після одне позбавляло бійця його гордою ймення — відсутність зброї, боєприпасів.

Ось такими й захопили фашисти в полон групу наших бійців. Серед них був і високій, стрункий чоловік з Узбекистану, вісімнадцятирічний Михайло Абдуллаєв.

Фашисти загнали їх до темної клуні, поставили варту. За кілька годин десь відчинилися, увійшов німецький унтер-офіцер. Товстий, пухлятий, з зеленими гадючними очима, він раз у раз витирав рукавом голу, мов коліно, спідню голубу. Порадившись про щось з вартівником, почав оглядати полонених.

— Арбайтен! Арбайтен! Полонені арозуміли — кудись поведуть працювати. Справді, унтер-офіцер відібрав чоловіка з десяти, що могли ще ходити і під колесо погнав на околицю села. Охлявши, скаліченим людям дали заступити і пакали копоти. Знесилені полонені майже півдня копали і викопали лиш невеличку яму. Оглянувши пухлятий унтер, сказав «гут» і наказав відправити полонених знову до клуні. А ще через деякий час знову відчинилися двері.

— Ауфштег! — несподівано кричали автоматники, штовхаючи поранених... Було чудовий літній день. Тепле повітря, настояно на запашному буйному цвітінні різноцвітних пахучих квіток. У садах, що стояли в якійсь урочистій тиші, лунав дзвіний шибет птахів.

Ішов до ями разом з іншими і вчорашній стрілець, а сьогодні полонений Михайло Абдуллаєв.

У ці останні хвилини він у думках був у рідному Узбекистані. В якусь мить, мов у калейдоскопі, а уяві промайнуло все його коротке життя. Згадався тридцять перший рік. Тоді мати посіла його до першого класу. Сором перший... В цьому році закінчив десятирічку. От і все життя, вся біографія. Чому-сь пригадалися твори з рідної мови, які завжди писав тільки на «відмінно», епіграфи до них: «Якщо ворог не здається — його знищують», «Краще вмерти стоячи, ніж жити на колінах...» Сплив в уяві перший день війни... «Я маю освіту десяти класів, комсомолець. У мене шість оборонних значків, мені вже вісімнадцять років, ніхто не має права мене тримати в тілу», — гарячково доводив у райвійськоматі своє право... І свого добився: взяли в армію.

І от він тепер уже віддаю-вався... Так невдало, так мало...

Ось і яма, і в голові вже ніяких згадок.

Хазяї! — охриплим голосом подав команду миршавий фашист.

Колена зупинилися. Потім полонених підвели ближче.

Стояли, підтримуючи один одного.

Прогуляла команда: «Вогонь!» У ту ж мить, падаючи в яму, Абдуллаєв відчув, як чимось гарячим обдало все його тіло. Це було останнє, що він був спроможний ще відчувати...

— 2. —

Кажуть, на світі не буває чудес.

Бувають. Про це може розповісти Михайло Абдуллаєв з міста Бухари Узбецької РСР, де він живе і працює. Адже фашисти були і мучили його, розстрілювали. Він уже був у ямі, ступив однією ногою на той світ. Однією, та, на щастя, не двома. І лишився живим.

Трапилось так, що Михайло Абдуллаєв куля тільки поранила. І він разом з убитими упав у яму. Притиснутий мертвими тілами бойових друзів, він мало не задихнувся. Напружуючи всі сили, вивільнив голову і підразу вдихнув на нові груди. Через невеличку щільну помітив чи то пасмо туману, чи то присмерк вечірнього неба...

Живий, значить живий... Тримайся тепер, Михайле.

Скільки повз — не пам'ятає. Тільки залам'ятався нестерпна спрага. Тіло все горіло, в роті пересохло, гу-

ГІСТЬ З БУХАРИ

би потріскались. Воді... Воді...

— 3. —

Зійшла врапши зірка. Заспівали півні. Почало розвиднятися. Ранок застав у густій горюдині. Ще й сонечко не зійшло, а вже хтось ходив на грядках.

То була Христя Петричук з хутора Ковалівки. Виходить, Абдуллаєв повз у Вербівку, а потрапив у сусідній хутір. Літня жінка, побачивши пораненого, допомогла йому перебраться у кукурудзу, а сама мерщій подалась до хати. Забігла до сусідки Мотрони Люльчак. А вже за кілька хвилин добили її німці. Руки промивали рани, перев'язували їх чистими ганчірками.

Кілька місяців Абдуллаєв жив і лікувався у Мотрони Сергіївни Люльчак. Іли з однієї миски. Хліб і сім'я, як кажуть, ділили навпіл. Сусід Павло Тополяник дав цивільний одяг, інші сусіди принесли бинти...

Одужав. Став шукати стежку до партизанів. Та не вдалося з ними зустрітись. Налетіли якомусь фашисти, помітили Абдуллаєва і забрали.

Разом з іншими відправили в Умань, а звідти — до Німеччини. Та все ж вдалося втекти.

— 4. —

Мальовничий вулицями села йде висока струнка людина з смуглявим обличчям і вузьким прорізом карих очей. Це Михайло Абдуллаєв, який разом з усією сім'єю завітав до Мотрони Сергіївни в гості. Коли приїхав — обнявся, як рідні, розцілувалися. Михайло називає Мотрону Сергіївну матір'ю, а вона його — сином. Потекла розмова про життя в ті буремні роки, про нашу перемогу, про сьогоднішні справи. Михайло Абдуллаєв розповів, що після війни повернувся до рідного Узбекистану, закінчив Інститут, а потім аспірантуру, тепер кандидат наук, завідує кафедрою в Бухарському педагогічному інституті. Вступив до лав Комуністичної партії.

За накритим по-святковому столом підняли тост за велику дружбу народів. А перед від'їздом Михайло Абдуллаєв сказав:

— Дружити — так дружити. В дні війни я жна у вас, а тепер хай хтось із вас їде до мене. Ми ж — рідня.

І. ГРИЦЕНКО.

Новини

Новини

ІЗ КИЄВА,
ІЗ ХАРКОВА

РАДА МОЛОДИХ ВЕТЕРИНАРІВ

З ініціативи обласного управління та науково-технічного товариства сільського господарства в Кіровограді проведений обласний зліт молодих ветеринарних спеціалістів.

На нього прибуло двісті чоловік. Це — головні районні лікарі, лікарі, ветеринарні фельдшери, заслужені спеціалісти.

На зльоті були присутні та взяли участь начальники головного управління ветеринарної служби при Міністерстві сільського господарства УРСР тов. Дідовець, професор кафедри епізоотології Харківського зооветеринарного Інституту тов. Шкітін, професор, директор Українського науково-дослідного Інституту експериментальної ветеринарії тов. Гладенко.

З доповіддю «Про роботу ветеринарної служби області по виконанню завдань п'ятирічки І завдання на 1970 рік» виступив начальник ветвідділу обласного управління сільського господарства В. З. Бурлаченко.

Молоді ветеринарні спеціалісти обмінялись досвідом роботи по боротьбі з інфекційними хворобами сільськогосподарських тварин.

Г. ІВАНЧЕНКО.

На фото: С. Р. ДІДОВЕЦЬ (в центрі) бесідує з учасниками зльоту.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

У КІРОВОГРАДСЬКОМУ технікумі радянської торгівлі проведено день відкритих дверей. У гості до майбутніх торгових працівників завітали ветерани сфери обслуговування та учні шкіл міста.

Тому той, хто хоче стати працівником прилавку, повинен наполегливо оволодіти знаннями, щоб набуті високої кваліфікації, щоб своїм трудом приносити людям тільки радість.

Про це говорив начальник обласного управління торгівлі В. О. Липар. Він закликав молоді торгові учбові заклади успішно закінчити навчання і спрямувати свою енергію, видумку, запал на поліпшення культури обслуговування.

На трибуні його замінив М. І. Єсін — завідувач фірмою «Торгодяг», Мико-

ВЧИТИСЯ ТОРГУВАТИ

ла Ілліч — людина важкої, але цікавої біографії. Віппа відняла у нього обидві ноги, та мужній воїн змалював не здатися, навчився ходити на протезах і зараз трудиться. Та ще які! Пому присвоєно звання заслуженого працівника торгівлі УРСР. Багато цікавого розповів Микола Ілліч...

Останньою виступила заступник секретаря комсомольської організації технікуму Світлана Агафінець. Вона зачитала текст звернення до тих, кому завтра йти в життя: «Поступайте у тор-

гові учбові заклади. Там ви оволодієте потрібною професією, навчитесь приносити радість людям, створювати у них хороший настрій, допоможете їм краще вчитися, працювати й жити...»

Після цього колектив експериментального цеху фабрики «Індушіття» провів демонстрацію моделей чоловічого і жіночого одягу. Конструктор-модельєр Марія Миколаївна Крищенко, яка кваліфіковано коментувала показ, розповіла про модні виступи сезону.

Присутні на зустрічі оглянули виставку, експонати якої демонструвалися тут же в спортзалі, взяли участь у викторині по товарознавству.

Потім відбувся концерт художньої самодіяльності учнів технікуму і училища.

В. ГРИЦЕЛЬ.

м. Кіровоград.

Екскурсія в природу — улюблене заняття молодішні школярів Кіровоградської школи № 23.

Фотр М. ТЕРНАВСЬКОГО.

«Зірки» дуже неспішно висувають молодих гравців. Тільки одного Юрія Касюкіна можна побачити на полі. А серед вихованців груп підготовки в збірні, молоді футболісти.

ФУТБОЛ

ПОРАЗКА ВІД АУТСАЙДЕРА

перемоги. І даремно. За це вони були жорстоко покарані.

Господарі поля не встигли отямитися, як в їхніх воротах опинився м'яч. Це нападничий гостей Микола Томашевський, скориставшись байдужістю наших захисників і воротаря, вивів свою команду вперед.

І після цього наші земляки продовжували грати мляво, без належного напруження. Цим скористалися їх суперники і на десятих хвилинах подвоїли рахунок.

Лише це примусило кіровоградців насторожитися. Вони спробували перехопити ініціативу, але того їм не вдалося зробити, бо армія вивалилася більш швидко, енергійніше. І це не дивно. Адже в команді гостей грали багато молоді.

Слід зауважити, що тренери

Подаємо результати матчів між іншими командами зони:

«Гомельськ» (Гомель) — «Будівельник» (Полтава) — 0:2, «Десна» (Чернігів) — «Спартак» (Суми) — 1:0, СКА (Львів) — «Німан» (Гродно) — 1:2, «Спартак» (Івано-Франківськ) — «Спартак» (Брест) — 3:1, «Буковина» (Чернівці) — «Балтика» (Калінінград) — 5:0, «Авангард» (Тернопіль) — «Суднобудівник» (Миколаїв) — 1:1, «Автомобіліст» (Житомир) — «Локомотив» (Херсон) — 3:1, «Крибас» (Кривий Ріг) — «Шахтар» (Горлівка) — 5:0, «Металург» (Запоріжжя) — «Азовець» (Жданов) — 1:0, «Таврія» (Сімферополь) — «Шахтар» (Кадітка) — 1:1.

23 травня «Зірка» гратиме в Полтаві з «Будівельником».

град). 18.10 — «День за днем» (Кіровоград). 18.25 — Оголошення (Кіровоград). 18.30 — Телеальманах «Подвиг». (М). 19.00 — «Нові пригоди невідомих». Колдоровий художній фільм. (М). 20.20 — Концерт. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.15 — Колдорове телебачення «У світі тварин». (М). 22.15 — Кіножурнал та художній фільм «Фараон». II серія. (Кіровоград).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 28 ТРАВНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевіст. (К). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Фараон». I серія. (Кіровоград).

16.45 — «На шкільних широтах». (К). 17.00 — Телевіст. (К). 17.15 — До Дня приєднання «Там, де починається Батьківщина». (М). 18.05 — Телевіст. (К). 18.25 — Ленінський університет мільйонів. (М). 18.50 — Концерт. (М).

19.05 — Програма «Час». (М). 19.30 — Спортивна передача. (М). 22.00 — Телефільм «Сталінградська битва». (К).

22.30 — Кіножурнал та художній фільм «Фараон». I серія. (Кіровоград).

ДРУГА ПРОГРАМА. 22.30 — Передача, присвячена Дню приєднання. (Львів). 23.10 — Клуб композиторів. (Одеса).

23.50 — Телевіст. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 29 ТРАВНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевіст. (К). 11.10 — Кіножурнал та художній фільм «Фараон». II серія. (Кіровоград).

17.40 — Телевіст. (К). 18.00 — Кіножурнал. (Кірово-

ДРУГА ПРОГРАМА. 18.05 — Для школярів. «Садим цвіт». (Миколаїв). 22.15 — «Вірний вояка Народного арміста СРСР Д. Антоновича. (Харків). 23.15 — «Спектр». Молодіжна програма. (Львів). 24.00 — Телевіст. (К).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Лунинського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, м. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.